

CRIM A ONDARA

El cas de les disset punyalades

Alexandre Herrero va ser trobat pel jutge de pau d'Ondara i la Guàrdia Civil del Verger tombat en posició fetal i vestit només amb uns calçotets, amb disset punyalades en el cos. Al seu costat hi havia dues armes blanques; un ganivet de cuina de tall fi i un matxet de muntanya, a més d'un bastó de roure dels que s'empren per arriar el bestiar, tacat de sang fresca. La dona, Maria Ascensió Martínez, i els dos fills barons miraven esgarriats. Segons ella, l'home havia amenaçat tota la família unes hores abans. Va ser ell qui trobà la mort. Era una tragèdia anunciada per la tensió acumulada per dinou anys de turbulent matrimoni. Aquella havia estat la darrera d'un seguit de discussions interminables.

Alexandre i Maria s'havien conegut en el ball del poble. El festeig no va durar ni dos mesos. Es casaren de pressa en quedar ella prenyada. Al poble li deien Mari i havia arribat ben jove amb els pares des de la llunyana Jaén. Ell havia vingut de Ciudad Real amb el germà. Estaven enamorats de veritat, si més no ella, perquè Alexandre aplicà des de les noces la política de «la dona, la cama trencada i a casa». Aleshores era riallera, bonica i treballadora. Ell va muntar un taller de manyà amb el seu germà i va guanyar diners. Els veïns diuen ara que, des d'aquell moment, els diners se li pujaren al cap i començaren les dones i la mala vida. Per a ella va ser el començament del calvari. Es carregà de fills; després del primer, van venir quatre més. Un altre xic i tres xiques. Mentre Maria Ascensió esdevenia una lloca embrutida per les obligacions familiars, ell llogava bars de to dubtós a indrets com Dénia i Múrcia. Herrero començà a relacionar-se amb el creixent negoci de clubs de carretera de la Marina Alta. Ella començà una vida de silenci, assetjada per la gelosia irracional del seu home. «Era una dona acorralada», diuen les dones d'Ondara que la coneixien bé.

Alexandre començà a espaiar la presència en casa i es limitava a passar-li diners perquè atengués els

La matinada del passat 27 de novembre el poble d'Ondara despertà amb un malson. Una dona, Maria Ascensió Martínez, 36 anys, es declarava culpable d'haver mort el seu marit Alexandre Herrero a punyalades, amb l'ajuda, presumptament, del seu fill.

Josep Ricard Seguí i Abelard Munoz

fills. Hi hagué bregues i pallisses, encara que la dona era capaç d'enviar les filles al mercat perquè ningú no li veiés els senyals. Ara tots coincidien a afirmar que en els últims temps les coses havien empitjorat. Però hi havia una llei del silenci al poble. Ningú no s'ha de ficar en casa d'altri, diuen, tot i que ara se'n planyen. Ella mai no va anar al jutjat a denunciar res. El que sí que anava era Alexandre, citat sovintejadament a declarar pels jutjats d'Elx, Dénia i València. Assumptes de bregues, impagaments, infinitat d'embolics.

Casa del crim, amb octavilles que demanen solidaritat

A desgrat de violències i desaires, Maria Ascensió callava, en una actitud de submissió que irritaria les feministes. No demanava explicacions al cònjuge, i, de vegades, va haver de suportar veure, a través de la finestra de sa casa, com feia l'amor a una furgoneta amb alguna puteta duta de no se sap on. Ell arribava tard, entrava de matinada, sempre trobava la porta oberta. Alexandre Herrero havia esdevingut un dels macarrons més reputats de la zona.

En cinc anys un creixent ritme de vida. Cotxes, bitllets, i dones. Maria Ascensió tirava com podia. Cistelles de vímet, pisos per netejar abans d'anar a arregar el xiquets cada vesprada al col·legi Sanchis Guarner i els diumenges, ganxet. «El marit era tan gelós que li havia prohibit veure Remington Steel perquè l'actor era massa guapo» diu una veïna.

Per això, la gelosia el va perdre. La matinada del 27 d'octubre Alexandre visqué les seues darreres hores. Al poble no s'aclareixen massa quant a la seqüència de la mort a ganivetes.

«Al començament ens pensàvem que era una venjança entre macarrons. Podia haver mort d'eixa manera qualsevol dia» diu un antic policia municipal d'Ondara que afegeix: «Això, amb Franco no passava.»

Però a les cinc de la matinada començà la brega familiar. Els dos fills majors van anar a l'habitació del matrimoni on sa mare estava cridant. Ell l'havia colpejat. Els xicons tanquen la porta de l'habitació perquè les xiques no veiessen l'escena. Una persona pròxima als fets diu: «Els fills van entrar a l'habitació i van veure ben malament la mare». Tot va ser molt ràpid. Maria Ascensió avisà son pare que el marit jeia mort a casa. Tenia disset punxades d'arma blanca. En les primeres declaracions només encertà a lamentar-se, perquè tot allò havia passat a casa, per acabar autoinculpant-se de la mort. «No vull que els meus fills em recorden com una assassina» digué. El cas és que no n'hi hagué testimonis.

«No volem que comparen Mari amb la dolça Neus —diuen algunes dones d'Ondara— perquè aquella tenia un amant i esta era una santa». En realitat tot el poble s'ha posat en fa-

J. M. CENCILLO

De dalt a baix, el pare d'Ascensió, la seua madrina, en l'estanc, i una veïna.

J. M. CENCILLO

vor de Mari, tancada a la presó de Fontcalet. Les dones ploren de pena per ella. Com si totes intuïssen les raons secretes de qualsevol dona. Totes volien veure Mari en llibertat. El dia 28 dues mil persones recorrien els carrers del poble amb una pancarta que deia: «Justícia i Solidaritat per a Maria Ascensió Martínez i fills».

Les associacions d'ames de casa, Càrites, el parroc, han posat en circulació un plec de signatures de suport. L'alcalde va declarar la setmana passada que el consistori sustentava la iniciativa.

Les dones es reuneixen per tot arreu i ploren de ràbia pel que consideren una injustícia.

D'altra banda, diuen que els germans de la víctima amenacen Maria. «Ningú no pot arribar a ella. Tots la defensariem.»

Ara el fill major, Alexandre, 18 anys, a qui el pare mort havia regalat una gran moto i estava a punt d'entrar en la mili, resta detingut, acusat de presumpte parricidi. Al poble segueixen sense poder-s'ho acabar. El fill més menut, presumptament implicat, roman sota custòdia familiar al costat de les seues tres germanes. El jutge d'instrucció de Dénia pot ordenar noves diligències perquè l'assumpte segueix sent fosc. La tragèdia es consumà. Tots saben què passava a aquella casa, però només se'n planyen ara, amb la terrible evidència d'un crim. El poble d'Ondara ha quedat marcat. □

J. M. CENCILLO